

RRUGËS QANTE NJË STËRQOK

ADEM ZAPLLUZHA

RRUGËS QANTE NJË STËRQOK

Redaktor:
Dedë Preqi

Recensent:
Mazllum Bar

lektor:
Veli Veliu

Ballina:
Afrim Shatku

RRUGËS QANTE NJË STËRQOK

ADEM ZAPLLUZHA

RRUGËS QANTE NJË STËRQOK

“TREND”
2016

Dedë Preqi
Kriens- Luzern, 4 Mars 2015

Mjeshtëria artistike e një poeti

Duke vështruar librin e 128 me poezi „**Rrugës qante një stërqok**“, nga autori Adem Zaplluzha, secili lexues mund të pyesë se nga janë tëra këto vepra, ndoshta përgjigje të kënaqshme mund të jep vetëm vetë autori Zaplluzha, pastaj dhe lexuesi i tij i rregullt. Poeti në vëllimet e veta poetike hidhet në gjitha fushat e jetës dhe vargjet e tij pothuaj se shkrihen nëpër porët e saj, duke na dhënë një shpirt poetik, apo kambanë që tingëllon përherë në fushën e letërsisë.

Vargu i Zaplluzhës përveç figurës në përbërje ka edhe metafora të fuqishme që lexuesi ka mundësi ta vërejë lehtë, ajo që atë e magjeps më së shumti, por edhe shpeshherë autori është real i drejtpërdrejtë me figuracione dhe me një fjalor të pasur, që vargut i jep intonacion të mjaftueshëm dhe të plotë. Poezia e Zaplluzhës është e thjeshtë, e kënaqshme dhe melodike, e cila lidhet me urtësi dhe mjeshtri artistike, që do të thotë se, poeti përveç se ka një talent të jashtëzakonshëm, ai di të investojë me kujdes dhe mjeshtri në këtë fushë krijuese.

Gjithsesi, duke folur për vargun e Zaplluzhës, është diçka inkurajuese për të zënë në gojë edhe diçka të veçantë në punën e tij krijuese, duke shtuar se para ca kohe më kishte thënë atëherë kur ishte në parathënien e librit me numër rendor 120, dhe më tha se ky vëllim ndoshta është i fundit, por për mos të hyrë në detaje i shkrova, nuk e besoj se e ke marrë një vendim të tillë, sepse memoria e juaj është e shëndoshë dhe vitale, që do të prodhojë edhe shumë mendime e vargje të bukura, sikur janë edhe këto në vëllimin e 128-të, me radhë **„Rrugës qante një stërqok“**.

Përndryshe, kjo vepër është një mozaik i veçantë vargjesh, të cilat mund ti quajmë peizazhe shumë të vlershme, që karakterizohen edhe me disa dijalogje të qarta dhe të gjalla, drejtuar më të dashurit e kombit dhe popullit të vet. Por, hasim edhe në ekzaltime të ndryshme, entuziaste, rinore dhe naive, njerëzore e banale, ashtu sikur që është edhe vetë jeta njerëzore e mbushur me këto karakteristika, apo me mozaik tingujsh të tillë.

„Rrugës qante një stërqok“, ky libër përbëhet nga tri cikle, të cilat e krijojnë kompletin e një vepre të veçantë të autorit Zaplluzha, të shprehur me një frymë të lirë dhe me tematika të ndryshme. Nga cikli i parë vargjet ;

KUR VALON MALLI PËR NËNËN

**„Edhe trarët e çatisë së vjetër
Këndonin një këngë malli,
Një copë mishi tymosej në tra
Njeriu i moshuar,
S’prante me ison e tij të vajit
Valonte edhe malli për nënën time
Valonte shpirti i pathyeshëm i gjetheve“.**

Nga njëherë malli është i veçantë, sikur që është edhe për poetin, i cili personazhin „Nënë“, e vë në pozitë në mënyrë dhe me një mall të veçantë, sa e shprehë edhe në vargje shumë të fuqishme.

Mandej, në poezinë tjetër të ciklit parë,

UNË KTHEHEM I VERBËR NË ATDHE.

**„Kthimi im nuk i përngjanë
Ardhjes së trenave,
Unë kthehem i verbër në atdhe
Sytë i lashë diku larg
Nëpër metropolet e shthurura të dynjasë“**

Pse poeti Zaplluzha shprehet aq i prekur me këto vargje, të cilat janë shkëndija të forta në lëndën që trajton poeti, duke shprehë indinjatë të thellë për gjithë mërgimtarët e vendit të vet, që po tretën akoma në mërgim dhe kthehen jo të tillë, jo ata që shkuan, por edhe të gjymtë në një mënyrë.

Poezia:

**E LASHË BORË E GJETA DIMËR,
„Ende këndohet kënga e rapsodit Dervish,
„E lashë borë e gjeta dimër“
Unë akoma nuk pashë pranverën
Kurse çdo ditë po më thyhet kjo zemër“**

Kjo poezi përputhet me kohën e njëjtë, kur rapsodi Dervish Shaqa, para një gjysmë shekulli, kur iku nga përndjekjet e armikut serb dhe kaloi në shtetin shqiptarë në Shqipëri, i cili e këndon këtë këngë, duke e lënë Kosovën në një gjendje të mjerë dhe të acaruar , po ashtu e gjeti anën tjetër shqiptare edhe më keq nën diktaturë. Por se, poeti Zaplluzha të njëjtin personazh e këndon edhe sot me vargjet e veta, kur thotë:

**„Unë akoma nuk e pashë pranverën,
Kurse çdo ditë po më thyhet kjo zemër“,**

që kuptojmë se brenga e poetit akoma nuk është qetësuar dhe i thyhet zemra, kur edhe sot e kësaj dite populli shqiptarë nuk është i lirë në tërësi...

ME NGA NJË GJYSMË KËMISHE, është titulli i një poezie në ciklin e dytë:

**„Këta njerëz nuk i ngjajnë më askujt
Si ngjajnë as vetvetes,
Depërtojnë me hapa të shpërfillur
Ecin pa e ditur cakun dhe qëllimin
Se ku duhet të ndalën“**

Nga vargjet e poetit kuptojmë lëvizjet e njerëzve të vendit të vet, sikur nuk përputhën me vërtetësinë e botës së tyre, madje mund të jetë edhe çështje e diskutueshme e një populli dhe vendi, duke parë edhe pasojat që nuk kanë të ndalur.

RRUGËS QANTE NJË STËRQOK, është poezia që ia jep edhe titullin këtij libri, e cila poezi fillon ta zgjojë dhe ta fitojë ndjenjën e poetit, që të merr guximin për një titull të tillë.

„Rrugës qante një stërqok

Dëneste edhe furtuna në këtë duet

Si kashtë thekre thyheshin drurët në bokë

Acari i kafshonte trungjet e mbetura në siklet“.

Përmes kësaj poezie, poeti e nuancon kohën dhe gjendjen e saj, si çështje shoqërore, duke pasur një motivim të tillë, edhe vetë e përjeton natyrën e kësaj gjendje të pa përputhshme me jetën normale. Në këtë aspekt, poeti Zaplluzha, insiston që ashpërsinë e faktorit të jashtëm ta shkrijë në vetëdije të brendshme të fiksuar në këtë shirit kohe që nuk kursen sikur acari që i kafshon edhe trungjet pa dallim, siç thotë edhe poeti në këtë poezi të stërqokut.

Cikli i tretë fillon me poezinë:

MBASE NË MUA TROKITE DIMRI.

**„Zura të dridhem
Do ethe të verdha ma mbuluan trupin,
Në oborr dëgjoheshin serenatat
Ishte një pranverë e hershme
Vetëm ashtu siç di të jetë pranvera
Mbase në mua trokite dimri“**

Autori përmes këtyre vargjeve dhe të tjerave, shpreh brengat dhe aspektin e ndonjë vizioni që në mënyrë të qartë ndjenë edhe ngadhënjimin, pas atyre dimrave të egër, që kafshojnë pa mëshirë, duke ëndërruar të ardhmen më të mirë, apo pranverën e bukur.

Poeti Adem Zaplluzha, e tërheq lexuesin për të shëtitur nëpër librat e tij, aq më shumë një pjesë të shkakut e gjen, kur ky poet e nxitë kërkshërinë e dhembjes të natyrës njerëzore si njeri, duke e prekë edhe të përgjithshmen me emocionin e një poeti të theksuar, pa harruar në asnjë moment natyrën dhe karakterin e popullit dhe vendit të vet, që shkrihet gjithmonë në altar të lirisë. Këtë ndjenjë të atdhetarisë e gjen te shumë poet të mëdhenj, sikur që e ka edhe Zaplluzha në shumë vepra të tij. Ky libër me poezi është libri i 128-ti, me radhë, sipas të cilit autori i lë shteg lexuesit edhe për libra të tjerë, duke premtuar atyre një pasuri të madhe, njëherazi duke shtuar dhe kapitalin e letërsisë shqipe.

Një zë sazexhiu i thërret baladat

Cikli i parë

TË FUNDOSEM NË SHPIRTIN E GOTËS

Kam mall të ulem pranë gotës së dehur
Dhe t'i dëgjoj gjëmat e sazeve
Atë vaj shpërthyes prej teli
Që bluan e bluan
Edhe gurin e stralltë të mallit

Të fundosem në shpirtin e gotës
Ta ndjejë dehjen e këngës
Vetëm lahutari i verbët
Ka mundur të ua kalojë sazeve
Me lahutën e tij prej mishi e gjaku

Ta ndjejë zërin e erës në shpirt
Ta ndjejë me mall
Se si fshikullon stuhia e melosit
Vetëm me këtë instrument të lashtë
Mund t'i dalim përballë fyellit magjik

Kam mall aq shumë
Sa që përmallohem si fëmijë
Për zërin e erës
E cila kur fryn nëpër zgërbonja shpirtrash
I shëron plagët e pashëruara të drurëve

NJË DORË NJERIU I LEDHATONTE

Nuk di a thua vallë ishin dehur sazet
Ose qanin sazexhinjtë
Por nata atë mbrëmje ishte
Një ndër netët më të shkurtra
Në jetën time

Mbi kokën e një kënge
Thyeshin meloditë me të bukura shqiptare
Yjet ishin ulur në kopsht
Dhe i dëgjonin vetëm ato këngë
Që këndonte kthjelltësia e ujit

Një dorë e uruar njeriu i ledhatonte
Pemët e lazduara
Rrënjët ishin çuar peshë
Dhe s'kishte njeri në botë
Që mund ta ndalte ison e asaj melodie

Nën degët e ngarkuara me lule
Piqeshin stinët
Aspak s'mbetën pa u pjekur as nerenxat
Vetëm zërat e sazeve
Shikonin me mall se si piqeshin kumbullat

KUR VALON MALLI PËR NËNËN

Me tërë pikëllimin e një zogu
Nën një çati të rrënuar
Mbrëmë mjaullinin sazet
Një gotë e dehur nga melankolia
Ishte strukur në mendimet e saja

Edhe trarët e çatisë së vjetër
Këndonin një këngë malli
Një copë mishi tymosej në tra
Njeriu i moshuar
S'prante me ison e tij të vajit

Jashtë shkundeshin flokët
E thinjura të dëborës
Malet e mira s'prajnë duke u kollitur
Nga acari kolliten edhe lisat
Përroi i vjetër i gërryen nëpër kujtime

Në hanin e vetmuar
Fasulja zihej me pastërmanë
Në një vorbë të vjetër
Valonte edhe malli për nënën time
Valonte shpirti i pathyeshëm i gjetheve

KAH SHKON KJO UDHË QORRE

Nuk di kah të nisem
Nëpër të cilët kujtime rriten pemët
Mbrëmë shkela rrugëve të kujtesës
Asnjë plagë dhembjeje nuk u shërua

Diku larg në një fshat të varfër
Dëgjoheshin zërat e sazeve
Këndonte edhe vetmia
S'pushonin cicërimat e zogjve klandestin

Një melodi e shthurur dëgjohej diku
Dëgjoheshin edhe sazet
Kush po këndon atje në atë shtëpi
Kur këtu dënes përmallimi im

Dy kuaj të verbër pa dizgjin
E paskan humbur rrugën në këtë mal
Kah po shkon kjo udhë qorre
Si mund të dalë përtej pamundësisë sime

NËPËR RAFTET E PLUHUROSURA

Letra ime pa asnjë fjalë
Pa pikë e presje
Pikë çuditëset paskan mbetur te porta
Kujt t'i shkruaj sonte
Në këto çaste të vona
Kur janë bllokuar postat elektronike

Ky zarf i bardhë s'pranon të shkojë me askënd
Përpos me fluturat e kaltra të qiellit
I ka për merak pëllumbat dredharakë
Sa herë që bie shi ylberi pushon
Në krahun e djathtë të atdheut

Letrat e mia paskan mbetur
Nëpër raftet e pluhurosura
Dhe tërë kohën
Hingëllojnë me trishtim
Hingëllojnë si kuajt e paçjerrë

Zëzëllima sonte nuk paska të ndalur
Disa ethe të verdha përsëritën sërish
Kujt t'i shkruaj letër pa asnjë fjalë
Në këto çaste vendimtare
Vetëm orët e liga
Mund ta lexojnë dhembjen time

UNË KTHEHEM I VERBËR NË ATDHE

Kthimi im nuk i përngjan më
Ardhjes së trenave
Unë kthehem i verbër në atdhe
Sytë më mbetën diku larg
Nëpër metropolet e shthurura të dynjasë

Çfarë mu deshtë
Të vij deri në këtë gjendje
S'do t'i shoh më fushat
As mëllenjat kah fluturojnë grunajave
Çfarë mu deshtë të vij deri në këtë gjendje

Kthimi im kështu siç jam
Nuk është më kthim në atdhe
Askush nga të njohurit
Nuk më pret në stacionin e mallkimeve
Kthimi im nuk i përngjan më kthimeve

Pos letrave të shkruara atdheut
Pa numër dhe adresë që mbetën stacioneve
Ja pra sot
Nga qytetet e dynjasë
I përcjelli trenat e çmendur të rinisë

DUHET TË PRESIM EDHE PAK

Deshëm ne ose s'deshëm
Sonte do të bëjmë një gjysmë gjumi
Do flemë si huti
Përtej këtij istikami na presin
Zogjtë e verbër të plumbave

Koha është t'i hapim sytë
T'i bëjmë katër
Se përndryshe
Ndonjë mallkim bredharak
Sa ora na shiton

Mund të largohemi nga kjo lagështi
Bari i fishkur
Nuk e ka më aromën e tokës
Po s'ecëm përtej asaj kodre të gjelbër
Udhës na dalin cerberët

Duhet të presim edhe pak
Ata që s'përshejtojnë
Nuk munden me e zënë mëngjesin
Kjo jetë i përngjan asaj përralle
Të breshkës dhe të lepurushit

PËRTEJ BRIGJEVE S'KEMI LËNË ASNJË VARKË

Për çdo ditë ne po ecim nga pak
Në secilin hap
Po na harxhohen faturat
Kurse në anën tjetër
Në mënyrë marramendëse rriten borxhet

Ky çmim të cilin do e paguajmë
Ka kohë që ka lëshuar rrënjë
Në qenien tonë
Mbollëm se çfarë mbollëm
Tani është koha e të korrurave

Nëse s'kemi kohë ta ndalim vërshimin
Ky lumë i çmendur i jetës
Mund t'i thyej të gjitha urat
Përtej brigjeve s'kemi lënë asnjë varkë
Si do t'i shpëtojmë ëndrrat tona

Mbrëmë ishte një kohë e ligë
Vërshuan shirat e dynjasë
Mbi mendimet e liga të stinëve
Fjalët na mbetën lakurique
Pa asnjë metaforë të mirëfilltë shterej lumi

DO TË KETË FLUTURA TË KALTRA

Edhe pas këtij mëngjesi të ndryshkur
Do të ketë mëngjese të tjera
Të kaltra si letrat e të dashuruarve
Këndesat s'do të ndalen së kënduari
Do këndojnë me bretkosat në kor

Edhe pas kësaj zhurme
Të zhurmshme e të llahtarshme
Do të ketë qetësi relative
Qiellin do ta matim me muzgje
E kurrsesi me dritën e shpejtësisë

Edhe pas kësaj nate të gjatë
Do të ketë
Net të tjera të përgjumura
Në maja të plepave do flenë lakuriq
Turtujt e fshatit të sazexhinjve

Edhe pas kësaj kohe
Do të ketë kohëra të tjera
Do të ketë flutura të kaltra
Në sytë e kaltër të mjegullave
Do mbinë lulet më të bukura të pritjeve

NJË ZË SAZEXHIU I THËRRET BALADAT

Ky qiell i mrroltë po i shfleton sonte
Librat e vjetër
Nëpër raftet e pluhurosura
Nga pesha e shekujve
Shkundën himnet e të gjitha popujve

Zemra më gufon
Shpirti më bëhet mal
Një zë sazexhiu i thërret baladat
Netët zbresin në sofrën e pritjes
Dhe hapen portat e mbyllura kaherë

Papandehur në dhomë hynë kalorësit
Vitet dhe shekujt kalërojnë nëpër kujtime
Pas hapjes së mureve të kujtesës
Një nga një i dëgjojmë
Psalmet e harruara ndër shekuj

Kurrë deri më sot këta njerëz
Nuk i kanë ngjarë
Kaq shumë kardinalëve
Vijnë mes kolonadave të mermerta
Po kthehen në atdhe si mbretërit Dardan

ISHE AQ AFËR MEJE

I përngjaje xhamit të kristaltë
Ishe e tejpushme deri në shpirt
Nga sytë e tua të gështenjta
Pikonte dita sy hëna ime

Të thash se ti je si malësorja
Pa kurorë e këtyre maleve
Qerpikë hëna e ime
Nusja e cila kurrë abdikoi në dashuri

Nuk di si do të më dukej bota
Pa frymëmarrjen tënde
Me secilin hap kah kam ecur
Do i afrohesha greminës së pafund

Por ti ishe si engjëlli im i mirë
Mendimet e tua më përcillnin kudo në jetë
Ishim aq afër njëri - tjetrit
Sa që u ngjizëm në një trup të vetëm

SHTËPIA IME

Shtëpia dhe ëndrra ime
Ishin të gjalla dikur këtu
Njëra qëndronte krenare
Si rrapet e maleve
Kurse tjetra
Përherë ndryshonte me ardhjen e shirave

Mes këtyre murishtave
Rritej një bar i gjelbër
Mbështjell për belin e hënës
I cili ngjante
Me koralet e ëndrrave të fëmijërisë

Pakëz më tutje
Mbi një mullar të posa ngritur sane
Për çdo menatë na zgjonte
Zëri kryengritës i skamjes

Ju thashë edhe më parë
Se dikur isha këtu me ëndrrat e mia
Dhe shtëpia ime ku në pragun e saj
Bisedonin pleqtë e kërrusur
Dhe i shkundnin mollët
Në kopshtin e një pritjeje të padurueshme

OSE DËGJOHEN LEHJET MONOTONE

Nëpër rrugët e qytetit tim
Shoh njerëz të fundosur
E të humbur thellë në vetvete
Kalojnë tej përtej binarëve
S'kanë ndonjë qëllim veç se ecin
Nëpër zbrazëtirë
Derisa ngufaten nga bezdisja

Për çudi këtu njerëzit sa shumë ngjajnë
Atyre njerëzve
Të stacioneve të braktisur
Ku vetëm netëve të ndryshkura
Koten traversat e dehura

Ose dëgjojen lehjet monotone
Të qenve bredhës
Nuk lodhen për asgjë tjetër
Përpos kur i ngacmon uria
Tregojnë një armiqësi ndaj të gjithëve

Janë mësuar me skamjen
Për një krodhe të mykur si kuajve të egër
U hipin kontejnerëve
Dhe nuk e ndalin galopin
Derisa nuk u ngopet stomaku i uritur

ISHA PA TAKAT ESHIKOJA NË ZBRAZËTI

Një ditë papritmas kuptova
Se kishte filluar pleqëria
Kollitej si kau i lodhur
Kollitej
Më tërë gjoksin e plagosur nga vitet

Më shikonte me një shikim anemik
I kishte sytë e murrme
Vuante nga një ngjyrë e zbehtë
E më shumë dukej
Se vuante nga monotonia

Erdhi pak si papandehur
Mbështetur në një bastun prej kashte
Më zuri për dore
Dhe më uli në një stol të vjetër
Si dhembja filloi të fundosej në mua

Isha pa takat shikoja diku në zbrazëtirë
S'kisha forcë ta kundërshtoj
Kurse ajo si një dhembje e keqe
Fundosej e fundosej
Në shpirtin tim të dehidruar

NJË FJOLLË E ZEZË TYMI

Ishte një kohë e ligshhtë
Koha e lindjeve
Dhe ajo më e trishtueshme
Koha e vdekjeve të dhunshme

Kaloja nëpër fshatra të djegura
Parasysh më dilnin
Si në ndonjë teatër antik
Kufoma kuajsh
Dhe gjymtyrë njerëzish

Në horizont shohim
Shtëpi të boshatisura
Ku akoma nga pak tymon
Një fjollë e zezë tymi

Buzë rrugëve ndjejmë
Kundërmim kufomash
E mish të djegur njeriu
Oxhaqet mezi qëndrojnë vertikalisht

Atje më poshtë
Te kopshti i mollëve
Hingëllon një kalë i plagosur
Hingëllojnë çatitë e rrënuara

PAMJE TË LLAHTARSHME

Nëpër çdo skutë të fshatit
Libra të djegura dhe shkolla të rrënuara
Në një klasë tabela ndarë në dy pjesë
Ku me shkumës të kuq shkruante

Këtu armiqtë ma dhunuan nënën
Dhe pak më tutje
E pushkatuan mësuesin
I cili aq shumë e donte abetaren

Një grua e moshuar
Zvarritej me gjysmë trupi
Kudo rrugëve
Kundërmonte mishi i djegur
Kundërmonte shpirti i sëmurë njerëzor

Pamje të llahtarshme
Mund të shihen vetëm në Kosovë
E cila po lufton
Si kuçedra kundër sëmundjes mendore

SHTRIHEN MBI GAZETAT E VJETRA

Parasysh më del një mbrëmje e ngrystë
Nga hidhërimi i hedh sytë në rrugë
Shikoj zbrazëtirën e errët
Se si fishket si flutura e djegur

Trotuareve të papastra
Bredhin endacakët e netëve të pagjumë
Bredhin si fluturat e sëmura luadheve
Pa pas kurrfarë shprese për ringjalljen e dytë

Nëpër shtëpia të ngritura me mure të larta
Oborreve të boshatisura lozin fëmijët
Lojën e kalërimit të kuajve prej druri
Lozin edhe trishtimet e shthurura

Kurse plakat
Shtrihen mbi gazetatat e vjetra
Që nuk lexohen një kohë të gjatë
E bëjnë banjë dielli me ngjyrat e trishtuara

SA KAM QEJF T'U PËRNGJAJ STATUJAVE

Sa kam qejf tu përngjaj statujave
Dhe tërë kohën
T'i përqeshi njerëzit

Të qëndroj diku në ndonjë kënd
Të përshtatshëm
Dhe në çdo lëvizje të tyre t'ua qes gjuhën

Sa kam qejf tu përngjaj statujave
Sa që një ditë
Do ngjizëm me dhembjen e bronzit

Sa kam qejf të bëhem përmendore
Të qeshi deri në vdekje
Ma ata që frikën e patën më afër se këmishën

E LASHË BORË E GJETA DIMËR

Thonë se tani është pranverë
Por unë përherë jetoj në dimër
Çfarë po ndodh kështu me mua
Që nuk po i njoh stinët

Mbi shtatë dekada
Shkela nëpër mollëzat e viteve
Dhe asnjëherë pranvera
Nuk çeli në kopshtin e fishkur të jetës

Ende këndohet kënga e rapsodit Dervish
“E lash borë e gjeta dimër”
Unë akoma nuk e pashë pranverën
Kurse çdo ditë po më thyhet kjo zemër

Prishtinë, 12 janar 2015

NOTON MBI KUJTESËN E GJETHEVE

Me sy të ronitur shikoj perëndimin e diellit
Disa pata të egra lahen në moçalishte
Pranë selvive shtathedhur
Me andje dëgjoj zërin e trishtuar të erës

Ajri i ndotur noton si një varkë e thyer
Noton mbi kujtesën e gjetheve
Një patë posa çeli një grumbull zogjsh
Meteorët bredhin nëpër qiellin e tunxhtë

Vjeshta e vonuar rri ulur mbi degët e kujtesës
Si gjethet e fishkura llamburitin ditët
Shtreza e zverdhur ndoshta për herë të fundit
Po i ledhaton degët e shelgjeve të pikëlluara

Me një pallto të bardhë dimri zbret grykave
Nëpër vathe dëgjohen blegërimat e stinëve
Një bardhësi e paepur llamburit fushave
Dimri solemnisht hyri në vallen e kallkanëve

NËPËR MURE LEXOJMË

Nëpër dyer gjysmë të shkërmoqura
Koten drynat e dylltë
Pragjet e vetmuara
Dënesin si fëmijët bonjak
Një dhembje e pashërueshme
Paska hyrë në qytetin tim

Nëpër mure lexojmë
Disa paralajmërime të kobshme
“Shtëpia në shitje”
Asnjë blerës potencial
Me kokë ndër sqetull po ikin njerëzit

As kolera e as lia e zezë
Nuk i ka zbrazur kështu qytetet
S’i ka boshatisur kaq dhimbshëm
Nëpër stacionet e autobusëve
Vetëm qentë i presin të zotët e tyre

Nuk di më se si ta emërojnë këtë vdekje
Të bardhë ose të zezë
Por gjithsesi
Është një vdekje e trishtueshme
Nëpër udhët e panjohura të dynjasë

MBASE MUA NUK MUND TË MË SHKULIN

Këto ikje të mëdha nga vetvetja
Dhe atdheu i sfilitur
Paskan një dhembje biblike

Kudo nëpër lagje dyer të mbyllura
Cijatje zogjsh shtegtarë
E lot drynash të dylltë

Sa trishtueshëm qajnë qentë e vetmuar
Nëpër pragje shtëpiash të ronitura
Si gurë pikëllimi dënesin plakat

Era bisedon me bastunët e thyer
Një bisedë e gjatë dhe monotone
Nën këmbët e lodhura përpëlitet vetmia

Pa ndërprerë dëgjohen fjalët
S'desha të shkoj askund
Këtu duhet të vdes me ëndrrat e mia

Sa i lehtë është guri në vend të huaj
Mbase mua s'patën takat të më shkulin
As cerberët e egërsuar të maleve

ÇATITË I KANË RRUDHUR FJALËT

Pleqtë dhe plakat janë ulur nëpër pragje
Kanë rënë në dy gjunjë edhe pemët
Tmerrohen zogjtë nëpër tela
Kjo ikje i ngjan ikjeve të mëdha biblike

Si guaskat e sëmura po mbyllen dyert
Po mbyllet frymëmarrja e gjetheve
Nëpër dritare të vetmuara
S'ndalen më as zogjtë shtegtarë

Nuk paska dhembje më të madhe
Se sa kjo e ikjes nga atdheu
Nën një selvi të shkrumbuar
Mbrëmë u ndalën disa flutura të djegura

Çatitë i kanë rrudhur fjalët
Nuk blegërojnë as delet nëpër kullosa
Një çarçaf zije e ka mbuluar qiellin
Nga lotët e nuseve po çmenden drurët

MBI VARRIN E VETMUAR TË PEMËS

Pranë një shelgu të pikëlluar
Edhe më e pikëlluar
Dënes një nuse

Mbi degët e rënduara
Nga dhembja e lisit
Përvajshëm vajtojnë shirat e hidhur

Deri në rrënjë përkulen lisat
Një dhembje si kjo
Ka kohë që s'ka përjetuar atdheu

Për së gjalli po tmerrohem
S'paska mbetur askush këtu
Kush do t'i mbyll portat e dhembjes

Ah moj Evropë mallkimi i parë
Dhe i fundit të Fishtës
Kah po na i çon djemtë e rinj

S'do të mbetet më asnjë qyqe mali
Përmallshëm të këndo
Mbi varrin e vetmuar të pemës
Mbase as varr më s'do të mbetet mbi tokë

SËRISH PËR VARRIN E HAPUR

Pleqtë e lagjes mbrëmë
Varrosën një ëndërr
Si një begun i lënë në shtrojerë
Nuk i ndalte lotët
Atdheu im i mjerë

Ah moj Evropë
Ç'na fundose në gropë
Nëpër metropole djemtë po na i tretë
S'do mbetet më qyqe mbi varr
Që t'i vajtojnë pleqtë e shkretë

Një zë përmallimi
Thua se nga qielli zbret
Po na shndërrohen djemtë në meteorë
Një qyqe sërish mbi varre thërret
Vajton dritaret e pragjet e gjorë

Prishtinë, 13 janar 2015

Askush nuk fle në këto çaste

Cikli i dytë

I THËRRASIM SHIRAT E KUJTIMEVE

Për çdo ditë si cerberët
Na ndjekin brengat
E vogla dhe të mëdha
Të përditshmërisë

Shtrenjtohen çmimet e lakrave
Në anën tjetër të rrugës
S'pushojnë protestat e peshqve
Nëpër tasa konservash vdesin njerëzit

Po ashtu edhe peshqit e lumenjve
U përngjajnë zogjve të egër të malit
Janë të ftohtë
Me cicërimat e tyre anemike
Duken si gogol fushe pa kapelë

Herë ndryshon koha
E herë ndryshojmë ne
Mes kohës
Dhe ndryshimeve tona

Më pastaj papandehur mëngjeseve herët
I thërrasim shirat e kujtimeve
Ashtu siç i thërrisin
Paraardhësit tanë paganë

EDHE ASHTU DUKEJ I SHKËRMOQUR

Nëpër gjymtyrët e rrugëve të shkërmoqura
Dje takova mikun e fëmijërisë
E takova me një valixhe të vjetër
Kishte ardhur nga një vend i largët
Ose ishte nisur për diku

S'desha ta pyes për itinerarin e tij
Secili prej nesh
I kemi problemet tona
Por megjithatë e pyeta për shëndetin
Më tha se e ka shembur mosha

Edhe ashtu dukej i shkërmoqur
Mezi qëndronte në këmbë
I ngjante valixheve të shtrembëruara
Shkarazi pyeta për kthimin në atdhe
Më shikoi me dhembje dhe kuptova
Se s'paska as ku të kthehet

Më përshëndeti ftohë
Dhe iku me valixhen e fëmijërisë
Iku diku ku as vetë nuk di
Se për ku është nisur
Por gjithsesi
Më lë të bisedoj me befasinë time

KISHTE NJË FORMË TJETËR

Herë i hapi e herë i mbylli dritaret
Një stinë hynë në dhomë
Kurse tjetra si kali i egër del nga dritaret
Ç'po ngjan me duart e mia
Tingujt e sazeve pareshtur pluskojnë qiellit

Ishte sterrë ndoshta as nuk ishte natë
Por mua më dukej se errësira
Kishte një formë tjetër më elegante
I ngjante njeriut me kapelë prej shiu
Ose vetë stërkalat i ngjanin kapelës

Jargavani kollitej së i sëmuri i pashërueshëm
Një flutur gjysmë e djegur
Fluturonte rreth një flake të gjymtë
Kur era frynte me tërbim nga veriu
Çdo gjë më dukej e përgjysmuar atë çast

Më duket se ishte koha e pritjeve të kota
Fara e hedhur nuk mbiu sivjet
Ndoshta duhet të presim edhe shumë stinë
Që te kallamishtet e egra
Të mbinë trëndafilat e të gjitha ngjyrave

POSA I HAPA DRITARET E MBYLLURA

Shumë pak kohë na ka mbetur
Për llogaridhënie
Bilancin përfundimtar do e japin
Ose do e kërkojmë nesër
Nëse e nesërmja ekziston në gjeografinë
E ndonjë harte
Të gjetur jashtë hapësirës

Posa i hapi dritaret e mbyllura
Papandehur ikën
Fluturat e kaltra të mendimeve
Largohem nga fushëveprimi im
Mbetem i vetmuar
Në dhomën e gjumit si zakonisht
Ngjaj me ndonjë kërcu të kalbur

Nga lagjja e epërme e sazexhinjve
Si me porosi më vijnë zërat
E shurdhëta të sazeve
Një iso e lashtë nuk ka të ndalur sonte
Këndon i tërë gjelbërimi i djegur
Kori i karkalecave posa ka filluar

DESHA TË MË BËHET NËNË

Më shkoi jeta
Duke vrapuar pas fjalëve
Çfarë bëra deri më sot
E çfarë lashë nëpër gjurmët e mia
Këtë do të thoni ju nesër

Këtu një varg idhnak
Atje pakëz më larg një lirikë dashurie
Më tutje i gjej këpucët e Lulit
Kur e bëjë si duhet bilancin
Borxh të madh kam ndaj jush dhe vetvetes

Atdheu nuk më përfilli si duhet
Desha të më bëhet nënë
Por më doli
Një njerjë e keqe si nepërka
Në çdo hap kisha përcjellës pas shpine

Sa për miq s'di a duhet të flasë ndonjë fjalë
Sa isha unë mik
Po aq ishin edhe të tjerët ndaj meje
Herë kemi folur me njëri - tjetrin
E herë kemi ecur me shpinë të kthyer

JASHTË DËGJOHET ZËRI I KORBIT

Nëpër hapësirat e dhomës së fjetjes
Përpos mbi gazetatat e lexuara
S'kam se ku të shkeli
I hapi dritaret e mbyllura
Smogu i padurueshëm depërton në shqisa

Stepem ngjashëm kallinjve të ngrirë
Si kujtesa vetvetiu mbyllen
Dritaret e rënda
Strukem në fshehtësinë e mureve të lagështa
Thua se nga të çarat kërkoj derman

Jashtë dëgjohet zëri i frikshëm i korbit
Ose era e zakonshme rrapëllon
Por gjithsesi dikush troket në derë
Si t'i hapi porta e hekurta
Kur s'janë të mbyllura nga brenda

Sërish zhurmët nuk kanë të ndalur
S'ndalen as të lehurat
Ison e pikëllimeve po e mbajnë mjaullimat
Me një çarçaf të bardhë si dhëndri anonim
Sterra depërton në dhomën time të gjumit

KAMBANAT U DËGJUAN PAK SI VONË

Çdo gjë që preket në hapësirë
Dhe s'mund të preket
Në një mënyrë
Nuk është e patrajtë

Po ashtu koha e jonë s'është e tillë
Ajo ecën si binarët e trenit
Ecën paralel
Me njerëzit derisa ndalen orët e diellit

Ka gjëra që preken
Dhe shijohen me shqisën e shtatë
Dhe ato të tjera
Që s'mund të preken as me shikim

Vetëm ideja se ato ekzistojnë
Kanë një emër
Me një numër dyshifror
Mbase është ai i dymbëdhjeti bukëshkelës

Kambanat u dëgjuan pak si vonë
Kur mysafirët i patën larë duart
Një person i tejdukshëm
Përmendi fjalën tradhti

Kurse Juda shikonte
Siluetën e tejdukshme në fytyrën
E një hëne të re
Nga e cila buronte e nesërmja

Pendimi si nuri i shkëlqente në sy
Një dritë e tejdukshme në hapësirë
Bëhej e zhbëhej
Fjala e njeriut s'mund të prekej
Por çuditërisht dukej fjalë prej mishi

KËSHTU E KANË NJERËZIT

Sonte si asnjëherë më parë
Po thyhen katetet
Një gjysmë fjale
Qëndron në këndin e kundërt të kujtesës

Nuk është koha e bërjes
As ajo kohë e zhbërjes së teoremës
Njëqind zogj krah thyer fluturuan
Fluturuan tejmatanë frymëmarrjes

Nuk desha asgjë më shumë
Se sa një buzëqeshje të sinqertë
Por e ndjeva thellë në shpirt
Ulërimën e një lukunie që quhet urrejtje

Kështu e kanë njerëzit
Herët a vonë shndërrohen në statuja
Dikush në ato të mermerta
E dikush tjetër në statuja të ftohta prej akulli

GALOPONI PËR TA ZËNË TË PAMUNDURËN

Galoponi nëpër këto udhë të dynjasë
Mos u ndalni kuajt e mi të mirë
Ti kalë i imi i bardhë
Priju galopit
Nuk është koha e ndaljeve
As e ëndërrimeve

Ne jemi nisur dhe domosdo
Duhet të mbërrijmë në cak
Megjithatë
Nuk guxojmë të ndalemi
Ata që ndalen
Asnjëherë s'mund t'i zënë ëndrrat

Vraponi nëpër këto mjegulla
Të plumbta
Ka kohë që i kemi mbathur potkonjtë
Prej dielli
O mos u ndalni kuajt e mi të bardhë
Dhe të mirë
Galoponi për ta zënë të pamundurën

I TËRË TRUNGU BIE NË TOKË

Sa janë të zbrazëta dhe të tejdukshme
Nga kjo largësi e pamatur
Gjërat pa formë dhe shije
Sa që duken se përkunden
Si një pendël e plagosur në largësi

Në brendinë e një flluske të ajrit
Noton një varkë e humbur
Po ashtu edhe dallgët
Çmendurisht llamburitit
Nëpër ëndrrat e liga të kujtimeve

Zëzëllima e sterrës s'paska të ndalur
S'ndalen as trishtimet e drurëve
Një gjeth i zverdhur
Këputet nga dega e thyer
I tërë trunгу plandoset për tokë gratçore

Bari i fishkur dhe rrënjët
Me orë të tëra
Nuk i ndalin protestat
Protestojnë edhe bretkosat
Nëpër moçalishtet e ëndrrave

Brenda një kohe relative të shkurtër
Era pësoi disa lloje ndryshimesh
Kjo metamorfozë
Shpeshherë ngjan trajtave
Të lëngëta atmosferike nëpër ajrin e tymosur

Algat e kuqe skajshmërisht zverdhen
Zverdhen edhe guralecët
Sot gjelbërimi ngjajnë me turtujt e sëmurë
Nga sikleti i etheve
Drurët kafshojnë tokën deltinore

ASKUSH NUK FLE NË KËTO ÇASTE

Një idil i pa përshkruar
Me hapa kardinali zbret nga lartësitë
Luadhet e gjelbra puthen
Me fluturat e kaltra të qiellit
Tejmatanë rrugës
Çezma nuk e ndal gurgullimën

Era e fshehtë si një hajdut
Fundoset nëpër xhepat e degëve
Fundoset si i dehuri në gotë
Kafeneja e përgjumur
I lanë sytë me vesën e parë të mëngjesit
E këndesi i zgjon çatitë e fjetura

Zgjohen edhe kuajt e përgjumur
Askush nuk fle në këto çaste
Vetëm përroi në qetësi gurgullon
Gurgullon si zëzëllima e bletës
Bari imiton bretkosën e fjetur
Asnjë zë njeriu s'del nga trungu i mollës

TRENI I RREGULLT PËRHERË NDALEJ

Do i zgjas duart deri te ura
Do i zgjas nëse duhet edhe përtej luleve
Një farë e mbjellë
S'do të thotë asgjë po se mbolle tjetrën

Ti ishe fillimi im i pambarimtë
Atë çast kur ma zgjate dorën
Ndjeve se bota hyri në shpirtin tim
Hyri edhe fryma e mirë e maleve tona

Që atë ditë filloi pakës më ndryshe
Të merrnin frymë edhe rrënjët e mollës
Spirancën e dashurisë së parë
E lëshova në shpirtin rebel të erës

Kurrë më nuk i ndryshova stacionet
As itineraret e pritjeve të rregullta
Treni i mbrëmjeve gjithmonë ndalej
Në ishullin e shpirtit tim klandestin

NJË POPULL PA KUJTESË

Si gjërat e lashta antike
I kemi mbyllur fjalët
Në një sarkofag të dhembjeve
Flenë kujtimet e harruara

Kjo formë e ikjes nga vetvetja
I përngjan
Rënies së gjetheve
Që bien e s'ndalen as stinët

Një popull pa kujtesë
As që mund të quhet i tillë
Ai është i dënuar
Si popujt e tjerë që të zhduket

NUK E PAMË AS PRANVERËN

Një arkë e vjetër nuseje
Brenda saj flamur i grisur
Të grisura janë edhe ëndrrat

Shekujt kaluan të zhveshur
Nga dinjiteti i drurëve
Ishin të zhveshur edhe shpirtrat

Asgjë më nuk dukej si dje
Sot paskan rënë gjethet
Në dukje është vdekja e vjeshtës

Nuk e pamë as pranverën
Mbetëm shumë më të varfër
Për një pamje imagjinare

NJË ZË I FISHKUR MIZE

Duke ecur rrugëve të panjohura
Ngjajmë pemëve
Që përkunden në erë
Nga shpirti i fishkur i gjetheve
Shtrydhim kujtimet e rrënjëve

Nëpër trotuare bërtasin shitësit e gazetave
Drurët kanë një pamje të mërrolur
Po ashtu edhe qepenat
Ngjajnë drurëve
Të mbjellë dikur më herët

Një zë i fishkur mize
Përpinë zëzëllimën e erës së tërbuar
Çdo gjë këtu sonte duket
Ashtu siç ishte
Dikur para dhjetë dekadave

NUK ULEN MË ZOGJTË

Nëpër këto pemë të mbjella
Nuk ulen më zogjtë
Nata i preu degët e fluturimeve
Po ashtu edhe stërqokat s'ndalen më këtu

Një kohë që lëngoi me shekuj
Mbase edhe sot po lëngon
Nëpër degët e qiparisave të prera
S'po rriten më lastarë për të nesërmen

Ishte dikur një kohë e brishtë
Nga çatitë gjysmë të rrënuara
Si dhembja
Pikonin shpirtrat e kallkanëve
Pikonin trishtimet nëpër ullukët e durimit

ME NGA NJË GJYSMË KËMISHE

Rrugëve të leckosura shoh fytyra të zverdhura
Kalojnë njerëz të veshur
Me nga një gjysmë këmishe
Pa kapelë në kokë
Ose etjen e mbajnë nën sqetull

Këta njerëz nuk i ngjajnë më askujt
S'i ngjajnë as vetvetes
Depërtojnë me hapa të shpërfillur
Ecin pa e ditur cakun dhe qëllimin
Se ku duhet të ndalen

Nëpër xhepat e tyre hynë dhe dalin
Të gjitha llojet e të ligave
Më duket se
Kanë humbur ndjenjën e përgjegjësisë
Kanë mbetur diku as në fillim
E as në mbarim të rrugës

Prishtinë, 14 janar 2015

KËNDOJNË EDHE RRËNJËT

Si zëra engjëjsh depërtojnë deri te unë
Zërat e sazeve
Sazexhinjtë paskan hyrë në palcën e ritmit
Dhe s'paskan të ndalur sonte

Nën pjeshkat e verdha qenka ulur stina
I kreh flokët e thinjura të moteve
Nga degët e rënduara prej frutave
Pikojnë këngët më të bukura shqiptare

Këndojnë edhe rrënjët
Galdim zogjsh në qiellin e përhitur
Një grusht mjegulle si kala sogjetar
Bënë roje nderi nëpër kreshtat e Alpeve

Asnjë zanë mali se zë gjumi
Nuk flenë as drurët qindvjeçarë
Mbi trupin e plagosur e këtyre maleve
Orët e mira i shërojnë plagët e Gjergjit

RRUGËS QANTE NJË STËRQOK

Si gjethet e fishkura të vjeshtës
Do ta përcjellim edhe këtë dimër
Mbase pranvera na pret diku pas sukave
Kjo stinë e lodhur po i thyen brirët e drurëve

Një patë e egër paska mbetur larg atdheut
Fryma e rreptë po ja lëndon kujtimet
Çfarë të bëjë në këtë dimër
Zemër plagosura e shkretë

Rrugës qante një stërqok
Dëneste edhe furtuna në këtë duet
Si kashtë thekre thyheshin drurët në bokë
Acari i kafshonte trungjet e mbetur në siklet

Si kalorësit apokaliptik s'ndalen as meteorët
Kosën e acartë dimri e lëshoi për toke
Kositi pemë i preu në rrënjë drurët
Si kërcu dhembjesh rri një loke

ME NJË GËRNETË VARRTARI I DEHUR

Ngjanë që të më grafullojnë trutë
Të skuqen sytë
Një zjarr i padukshëm herë hynë
E herë del nga qenia ime

I shtrij duart jashtë mureve të çara
Me gishtat e holla të trishtimeve
Preki ajrin e tendosur
I preki plagët e mendjes që kullojnë dhembje

Nëpër rrugët e zbrazëta s'shoh njeri të gjallë
Përpos qenve endacakë askush s'kalon këndeje
Vetëm mjaullimat e trishtuara të maceve
Shkelin mbi monotonin e trishtuar të vetmisë

Eci në drejtim të qytezës së varrezave
 Ku qiparisat vuajnë nga ethet e verdha
 As këtu s' shoh më njeri
 Njëpër të cilët udhë po fluturojnë stërqokat

Këndej pari s'kalon asnjë lumë
Nga etja pemët lakohen deri në tokë
Me një gërnetë varrtari i dehur
Vajton në duet me fëmijërinë e një fëmijërie

PO LARGOHEN EDHE STËRQOKAT E FUNDIT

Në këtë pyll të boshatisur të këtij dimri
Asnjë dru pishe s'paska mbetur
Mbi çatinë e rrënuar të kokës sime
Nuk po i dëgjoj as krakëllimat e korbave

Po largohen edhe stërqokat e fundit
Po ikin nga ky shkretim edhe zogjtë
Heshtja ime i paska humbur
Të gjitha zërat e luleve

Sot qenka ditë e diel
Nuk po i bien më kambanave
Ose po më tradhtojnë shqisat
Ndoshta diçka e paqartë po ndodh me mua

Jashtë porteve të mendjes s'trokasin të huajt
Ama as të afërmit nuk lajmërohen
Me një dry të zi heshtjeje
Po mbyllen portat

KUR KAM ANKTH

Kur kam ankth i shkuli flokët e erës
Nuk jam më unë në vetveten time
Një dorë e errët e padukshme
Më shtynë kah portat e brendshme të Ferrit

Si nata e çmendur zgjohem i trishtuar
I krahasoj duart e mia me ato të erës
Nuk ndalen rrapëllimat e qepenave
Pa ndërpre një korb krakëllin mbi kokën time

Sërish fundosem në gjumin e zi të natës
Fundosem përfundimisht si i dehuri në gotë
Sytë e fishkura të sterrës shikojnë në një pikë
Shikojnë si të babëzitur në fytyrën e një hiçi

Dhe sërish nata lëshohet me tërë peshën e saj
Lëshohet mbi ndjenjat e mia të sflitura
Një ankth i padukshëm fundoset në mua
E zgjohet tok me stërqokat e përgjumura

POR ECJET KURRË NUK I NDALËM

Sa shumë gjatë ecëm
Udhët tona ishin të vrara
E të kafshuara nga lukunitë e bishave
Asnjë shteg nuk pamë në horizont
Kur dolëm në dritë ishte koha e lirisë

Nuk patëm shumë miq e dasmorë
Edhe sinorët i gjetëm
Të gërryera në këtë Ballkan të çmendur
Vetëm një hu i ngulur në kujtesë
Akoma e mbante lartë flamurin e grisur

Sa e sa gjenerata u nisën
Për të arritur në këtë udhë të gjatë
Mbetën përmendore ledhave të historisë
Por ecjet kurrë nuk i ndalëm
Dhe ja ku jemi sot te brigjet e diellit

Duhet të dimë se s'guxojmë të ndalemi
Popujt që nuk kanë ecur deri në fund
Fare mirë dihet se ku dhe si përfunduan
Rruga jonë është e gjatë tepër e gjatë
Një ditë do të mbërrimë te sinorët e atdheut

PËRKULET EDHE FLAMUARI

Natë e ditë e në çdo kohë
Trokas në mendjen time
Shfletoj nga një emër
Pikëpyetjet e shpeshta
Shndërrohen në pikë çuditëse

Çfarë më duhet
Në këto çaste vendimtare
Kur jam duke trokitur
Në portat e mendjes

Asgjë nuk më duhet tjetër
Përpos një emri
Prej gjaku e mishi
Emri pas së cilit shkoi fisi im

O sa shumë pata nevojë
Për një emër
Prej ashti dhe guri
Pranë së cilit domosdo
Një ditë do të përkulet edhe flamuri

ÇFARË DO TË BËJA UNË PA TY

Të kam thënë njëherë
Se ti je brumi i kësaj toke
Gatuar prej një cope deltime
Poçari ta dha shpirtin
Kurse ti si flutura e kaltër merr frymë

Sërish po të them
Do përsëris
Edhe për të njëqindën herë
Ti je buka dhe brumi i kësaj toke
Tharmi i dashurisë së madhe

Je po
Si s'je engjëlli im
Çfarë do të bëja unë pa ty
Po s'ma kape dorën në këto çaste
Kush e di
Se në cilën greminë do përfundoj

Je po
Si s'je engjëlli i im i mirë
Pa ty jam i verbër si nata
Si asgjë
Mes një asgjëje të zbrazët
Je po si s'je engjëlli im i mirë

VETËM NJË COPË E HIDHUR HARRESE

Nëse s'shihemi sonte
S'do të thotë se nesër ose tjetër nesër
Do shndërrohemi në harresë
Jo moj mike
Harrimi është një plagë e rënd
E cila s'përshtatet për shpirtin tim

Mos mendo asnjëherë në harresë
Po mendove kështu
Ti vet do bëhesh
Një përmendore e ndryshkur harrimi
Duart tua do shndërrohen në merimanga
Kurse ti në një rrjetë dyshimi

Zgjatma dorën po s'ma zgjate
Që të dy ne do jemi
Vetëm një copë e hidhur harrese
Unë do të jem si zakonisht
Në kujtesën e ujit
Kurse ti
Do notosh nëpër pellgje mjegullash

KJO PUSHKË ËSHTË JETA IME

Tek sa i përcjelli dallgët
E lumëbardhin idhnak
Parasysh më davariten mendimet
E plakut tim krenar
Çdo fjalë e tij
Ngjante me fjalët biblike

I tillë ishte im at ndjesë pastë
Më besoni
Më shumë e donte kondakun
E pushkës së vjetër
Se sa që i donte fëmijët e gjakut të tij

Përherë më thoshte biro
Kjo është dashuria ime
Juve dhe atdheun e mbroj
Vetëm me këtë kondak të vjetër

Kjo pushkë është jeta ime
Dhe syri i atdheut tim
Pa të
Nuk jam askush në këtë dynja

Pas meje biro
Mbase edhe pas teje
Nipi im do ta ketë këtë kondak
Mësoje se si duhet me e dashtë pushkën
Dhe atdheun i cili është i paçmuar

Prishtinë, 15 janar 2015

Kurse në mua trokite dimri

Cikli i tretë

NGA SHPIRTI I NJË VARKE

Nga dritarja e vjetër
Me xhama të thyera
Më vështrojnë dy sy të kaltër
O Zot
Si është e mundur
Që këta sy t'i përngjajnë aq shumë
Syve të një dashurie të ikur

Një mëngjes herët
Mbi lotin e detit të përgjumur
Nga shpirti i një varke të përhumbur
Dolën një palë sandale

Era e shkujdesur me habi
Vështronte këtë pamje surrealistike
Dhe lozte
Me dallgët e zërave biblike

Që nga ajo ditë
S'pushuan kambanat e kishave
Nëpër syprinën e një tregimi
Fantazmagorik
Notuan peshqit e të gjitha llojeve
Notuan edhe sandalet e kuqe
Të shndërruara në varka prej dashurie

KURSE MJAULLIMA E MACES

Nëpër të çarat e mureve të lagshta
Shpeshherë përplasen zërat
E një jehone të pa definuar

Mes portokajve të egër fryn jugu i grisur
Nën taketuket prej argjile
Fshihet llomi i çasteve të papastra

Kamerierja simpatike gjysmë e zhveshur
Luan rolin e një prostitute
Nën thonjtë e saja të grimcuara
Me dhëmb të prishur
Duket i tërë bërlloku i një qytetit

Nën një tavolinë të vjetër
Përgjumen macet
Nga banaku prej plastike
Dëgjohet një zë baritoni

Muret e lagshta i përqeshin
Tavolinat e dehura
Kurse mjaullimat e maceve
I bashkohen isos së zhurmshme
Që depërton
Nga lokali fqinjë i një pastiçerie

ÇASTET E PËRJETUARA TË JETËS

Gjërat në jetë fillojnë nga e para
Ashtu siç ishte fillimi i njeriut
Prej një cope deltime i gatuajmë duart
Dhe i mësojmë ta përqafojnë
Hapësirën e pafundme të fjalëve

Pastaj fluturojmë kaltërsive
Derisa të piqen kumbullat
Nuk zbresim nga zëri i kambanës
Sepse mu aty fillon ëndrra e poçarit
I cili mësoi nga zogjtë se si gatuhet dheu

I veshim duart me këmishën e zhveshur
Të baltës së atdheut
Duke i dhënë shpirt zogjve
Fluturojmë nëpër detin e mendimeve
Kur mbërrimë në cakun e duhur
Nga shpirti i kroit pimë ujë të kthjelltë

Nuk lëmë asgjë pa prekur përreth
Me delikates i shijojmë
Çastet e përjetuara të jetës
Diellin e fusim në një shishe prej plastike
Dhe e konservojmë për dimër
Të mos na befasoj në kohën e kallkanëve

JA KËSHTU ËSHTË KY SOJ NJERIU

Askush nuk di vallë
A thua te njeriu ekziston dashuria
Ose zemërimi
Shumica të këtillë zemërohen
Ose dashurojnë sa për të dashuruar

Në pamje të parë duken të lumtur
Kurse në pamjen e dytë
Dalin nga lëkura e vet
Hungërojnë deri në skajshmëri
Sa që nuk i përngjajnë më njeriut

Ja kështu është ky soj i paparashikueshëm
Me të gjitha të mirat
Dhe të ligat e veta
Ditën i kalërojmë kuajt e paçjerrë
Kurse netëve të vona
Na kalërojnë deri në asgjësim

I KEMI PARË NËPËR STACIONE

Kur i humbim kuptimet e ndonjë fjale
Dikur vonë kuptojmë
Se sa e rëndësishme ka qenë ngjyra e saj

Pendohemi por sa vlen kjo pendesë
Me qindra mëkate i duruan
Dhe po durojnë rrëfyestoret

Dhe akoma durojnë
Përherë ekziston ajo më fal
Dhe asgjë më shumë

Të nesërmen sërish fillojnë
Kërkim faljet
Ky zinxhir nuk di të këputet

I kemi parë nëpër stacione
Njerëz duke u kotur
Mbi valixhet e zhubrosura të fjalëve

Të mbushura me qindra ofendime
Po aq edhe me kërkim falje
Por ato kurrë nuk boshatisen

NËSE NUK I MBLEDH GJETHET E NJOMA

Kam thënë se përtej kësaj rruge
Fillojnë edhe qindra rrugë të tjera
Nën selvitë e shkundura
Krimbi i mëndafshit i mblodhi gjethet

Thonë se ky lloj insekti
Posedon instinktin e njeriut
Nëse nuk i mbledh gjethet e njoma
S'ka se si të ja del dimrit

Kurse dimrat në Ballkan janë të rrepta
Të kafshojnë edhe kallkanët
Po të zuri në ndonjë shtrojerë
Është në gjendje me t'i bluar eshtrat

Andaj krimbat e kanë mësuar këtë lojë
Të hershme të natyrës
Për të ja zënë shtegun të keqes
I mbledhin të gjitha lloje e gjetheve

MBASE NË MUA TROKITE DIMRI

Nuk ka çaste kur ti s'troket
Në mendjen time
Në verë po edhe në dimër
Kur kafshon acari i egër
Nuk ndalen të trokiturat e tua

Ti i përngjan stërkalave të shiut
Kur më errësohet mendja
Ti troket si një zog rebel
Në xhamat e kujtesës sime
Dëgjohen të trokiturat e një ëndrre

Edhe era mbrëmë trokite
Trokite si korbi i Edgarit
I hapa portat e mbyllura
Kujtoja se ishe ti
Por një acar i tmerrshëm hyri në dhomë

Zura të dridhem
Do ethe të verdha ma mbuluan trupin
Në oborr dëgjoheshin serenatat
Ishte një pranverë e hershme
Vetëm ashtu siç di të jetë pranvera
Mbase në mua trokite dimri

KJO ECJE U PËRNGJAN ECJEVE

Si dallgët përplasemi në jetë
Herë ecim vertikalisht
E herë u përngjajmë zvarranikëve

Nëpër shitoret e vogla blejmë lëpiza
Kurse era pandërprerë lëpin
Lëkurën e trashë të elefantit

Këta njerëz që bredhin rrugëve
Nuk kanë asgjë të përbashkët
Me jashtëtokësoret

Këto ecje u përngjajnë ecjeve
Të kuajve të sëmurë
Lëvizin ngadalë por me një elegancë joshëse

Nëpër kalldrëmet e baltosura
Dhe trotuareve të qytetit tim
Pareshtur bie një shi imcak

Pastruesit e rrugëve
I pastrojnë edhe tëllarat e netëve
kurse qentë endacak lehin në drejtim të yjeve

Nëse i lëmë ëndrrat anash
Deshëm ne ose s'deshëm duhet të takohemi
Me makthet e zhgjëndrrave

Në të kundërtën traversat
Mbi të cilët po shkelim
Sa ora fundosen nën këmbët tona

ISHTE TEPËR VONË

Asgjë nuk ishte e imja
Qielli i brymtë si plumbi rëndohej
Mbi gjymtyrët e një peme të vetmuar
Mbi flokët e mjegullave
Pareshtur binin shirat e një stine

Ju thashë se vetëm kjo zbrazëti pa ngjyrë
Sonte më përket mua
Zbrazëtia dhe gjymtyrët e pemëve
Ky kopsht i mollëve
Para se t'i shohim bisqet e fjalëve
Ishte bërë pjesë e një metamorfoze

Ishte një kohë e brishtë
Kohë e ikjes së meteorëve endacakë
Kot kërkua nëpër gjymtyrët e degëve
Zogjtë e ikur të pranverës
Ishte tepër vonë
Kur i kuptuam ndryshimet e stinëve

I PËRNGJAN VAJIT TË SAZEVE

Mbi bardhësinë e plumbtë
Shoh siluetën tënde të zhubrosur
Më tej shtrihet një peizazh i bardhë
Era si përherë
Pjalmon mbi kallkanët e ngrirë të çative

Ngritëm në maja të gishtave
I preki majat e pemëve
Nga gjethet e ngrira të shëlgjishtave
Një pikëllim drithërues
Zbret deri te gjymtyrët e rrënjëve

Ky dimër nuk e çan kokën për skamnorët
Fshikullima e tërbuar e murrëlanit
I përngjan vajit të sazeve
Dhe kjo iso e trishtuar në këtë mëngjes
Kurrsesi nuk paska të ndalur

Si një koçan i ngrirë
Shikoj se si tmerrohen pjergullat
Nën pemët e lagjes
Disa pata të egra i pastrojnë sklepat
I pastrojnë
Me krahnezat e para të mëngjesit

VETËM NJË KANJUSHE E VERDHË

Mbrëmë era frynte mbi xhamat kujtesës
Nga ullukët e çative pikonte drita
Në zhgjëndrrën e një mallkimi
Nata i thyente gishtat me trishtim

Ishte një kohë e madhe e dyndjeve
Sa andej e sa këndej sinorëve
Pa pasaporta biometrike
Fluturonin zogjtë klandestin

Nëpër shpirtrat e mjegullave
Mbytej zëri i shirave
Ka kohë që në këto troje
S'po çelin zogj më stërqokat

Vetëm një kanjushe e verdhë
Çdo stinë ndalet te plepat
Dhe me një nostalgji të padëgjuar
I lë disa pika loti në çerdhen e saj

DHE CILI YLL TË PËRKITE TY

Mos fol më
Si nuk më kujtohen
Ato duart e tua të brishta
Vetëm ti ishe në gjendje
T'i shërosh plagët e Gjergjit
Në trupin tim të dërmuar

Më kujtohet
Më thuaj të lutem
Si mund të harrohen çastet
Që i kalonim duke i numëruar yjet
As unë nuk e dija se cili yll
Ishte i imi
Dhe cili yll të përkite ty

Po si jo moj e uruar
Përse të na mos kujtohen
Kur të gjitha luadhet e qiellit
I përqafonim me shikimet tona
Dhe i preknim
Po me duart delikate të kujtimeve
Delikate si dashuria e jonë

TË PATA THËNË

Të pata thënë se je delikate
Si fjala
Nuk më besove
U fundose në përqaftimin tim
Dhe si një përmendore e pavdekshme
Mbetë aty përgjithmonë

NË FILLIM S'KISHTË ASGJË

Në fillim ishte mëkati
Kurse ne
Nuk ishim askund

Kur e kuptuam vetveten
E pamë mëkatin lakuriq
Dhe qeshëm deri në agim

Në fillim s'kishte asgjë
Pas shtatë ditëve
Ia behu mëkati

Prishtinë, 16 janar 2015

NJË DITË I NGJAJE YLBERIT

Si shpirtin dhe fjalët e tua delikate
I mbaj në kthinat e ëndrrave të mia
Dhe me vite të tëra po të pres
Po s'erdhe ti
Çfarë të bëjë me vetveten

Të pata thënë
Ti je ylli më i largët dhe më i afërm
Je hëna
E cila vetëm të haneve
Noton nëpër pellgun e hapësirës

Çfarë nuk të thashë
Të krahasova me gjërat më të prekshme
Por ti si një kristal prej uji
Dhe pikëllim prej loti
Përherë thyheshe në pikat e vesës

Një ditë i ngjaje ylberit
Kurse ditën tjetër mjegullave të plumbta
Mua më mbeti që atëherë
T'i kërkoj safirët e fluturave të kaltra
Nëpër thellësitë e shpirtit tënd delikat

QUKAPIKU

Me orë të tëra një qukapik
Troket në kokën time
Asnjë derë nuk hapet
Ka kohë që era i ka mbyllur portat

Troket edhe sterra
Vite me radhë nuk ndalen të trokiturat
Do më pëlcas kjo kokë
Janë të padurueshme këto rrapëllima

Sërish një qukapik rri ulur mbi një dru
Troket te portat e zgërbonjave
Asnjë pemë nuk i hap dritaret
Sonte është tepër vonë për mysafirë

Kurse nga të trokiturat e egra
Pemët nuk i zë gjumi
S'flenë as bishat e murrme të malit
Sonte gjelbërimi paska mbetur pa gjumë

KY SHI I VERDHË SONTE S'PASKA TË NDALUR

Atje ku i lëmë gjurmët tona
Na mbetën edhe gjymtyrët
Me qindra vjet një zog
Nëpër zgërbonjat e lisave
Po e kërkon folenë

Nga të ftohtit të madh
Në qindra pjesë qahen lisat
Një acar i padëgjuar hyri mes rrënjëve
Dhe sa çel e mbyll sytë
Ua kalli datën drurëve

Më duket se kurrë më lisat
Nuk e gjetën udhën e shërimit
Akoma sot vuajnë nga ethet e verdha
Si kërthinjtë qajnë drurët
Me dhembje nënash dënesin malet

Ky shi i verdh sonte s'paska të ndalur
S'ndalen as të trokiturat
Kështu e kanë gjithmonë të huajt
Kur qëndrojnë para dyerve pa zot shtëpie
Trokasin edhe nëpër dhembje e njerëzve

S'SHOH NJERI TË GJALLË NË RRUGË

Deri kur më nuk do të pushojnë
Këto të trokitura të çmendura
Sa herë dalë jashtë
S'shoh njeri të gjallë në rrugë
Por të trokiturat s'ka se kush me i ndalë

Kush ishin ata që trokitën mbrëmë
Dhe s'u panë
Mos ishin djajtë e përroit të mallkimit
Që s'janë duke lënë asnjë gjurmë
Nga këto të trokitura të pandërprera

Troket e troket dikush si korbi i zi
Mbase po troket edhe kjo natë e zezë
S'ndalen as ulërimat e lukunive
Një hije mbrëmë i lëshoi kuajt nga grazhdi
S'duroheshin dot hingëllimat vajtuese

Dikur vonë kur pushuan zërat e këqija
Pushuan edhe të trokiturat
Nëpër drurët e fishkura të mëhallës
Filluan të mbinë myshqet e mykura
Çatitë e djersitura i shkundnin pendlat

MBYLLESHIM NË VETVETE

Mbrëmë i lexova të gjitha letrat
Nuk hasa në asnjë motiv dashurie
Nuk më kujtohet se cila kohë ishte
Por ne s'guxonim të flisnim për dashurinë

Ajo na dukej si një siluetë e largët
Vështirë që mund të prekej me dorë
Vetëm me shkathtësitë e syve
Mund t'i ledhatonim duart e saja në heshtje

Sa ishte e zorshme t'i fshehim ndjenjat
Sytë dhe duart i kishim të zbrazëta
Por gjithsesi nuk i lejonim askujt
Që të depërtojë në mendimet tona

Mbylleshim në vetvete
Dhe në guallin e shpirtit të vetmuar
I fshihnim të gjitha sekretet e rinisë
Që na përvëlonin si një llavë vullkani

AI MBANTE NË DORË DHE KUJTESË

Im at nën hijet e ullinjve të fshatit
I ndiqte fluturat e kaltra
Marinarëve të anijeve të fundosura
Ua shuante etjen
Dhe bashkohej me të përmyturit

Thonë se i përkite një fisi tepër të lashtë
Nga i cili të tjerët mësuhan
Se si duhej ndezur
Dhe ruajtur zjarrin për nesër
Sa herë që bënte thatësi
Me zërin e tij prej baritoni i thërriste shirat

Ai mbante në dorë dhe kujtesë
Dizgjinët e kuajve të paçjerrë
Dhe sa herë donte
Ishte në gjendje që me potkonjtë prej ari
T'i mbathte në çdo kohë
Kujt e egër të kalorësve të nëntokës

Prishtinë, 17 janar 2015

SHËNIME PËR AUTORIN

Adem Zaplluzha u lind më 1943 në Prizren. Shkollën fillore dhe të mesme i kreu në vendlindje, ndërsa Akademinë Pedagogjike në Prishtinë. Një kohë punoi si mësues nëpër fshatrat Studençan të Therandës (ish Suharekës) dhe Hoça e qytetit, afër Prizrenit. Ndërkohë punësohet si përkthyes në Korporatën Energjetike të Kosovës. Me shkrime filloi të merret kryesisht me poezi që nga mosha e fëmijërisë. Rrugën letrare e nisi me vjershën e parë për fëmijë të cilën e botoi në revistën “Pionieri”, më 1957. Si i punësuar në Korporatën Energjetike të Kosovës bashkë me shokët e punës dhe pendës themeloi grupin letrar “Lulëkuqet e Kosovës”. Në Kuadër të punës së këtij grupi letrar qe botuar përmbledhja “Ngjyra e kohës”, në të cilën u përfshi një numër i konsideruar i poezive të tij. Krahas krijimeve të publikuara në revistat për fëmijë, botoi edhe një serë shkrimesh nëpër gazetatat e kohës që dilnin në Prishtinë dhe Shkup. Është anëtar i Lidhjes së shkrimtarëve të Kosovës, prezent në disa antologji dhe në librin Kosova letrare të poeteshës Monica Mureshan. Është prezantuar në *Leksikonin e Shkrimtarëve Shqiptarë 1501-1990*, nga Hasan Hasani, në *Leksikonin Shkrimtarët Shqiptarë për fëmijë 1872 - 1995* nga Odhise K. Grillo, si dhe në librin *Portrete Shkrimtarësh* nga Demir Behluli, Prishtinë, 2002. Në maj të vitit 2013 Klubi i Artistëve dhe i shkrimtarëve të Durrësit ia ndau çmimin e karrierës për kontributin e dhënë në letrat shqipe. Jeton dhe krijon në Prishtinë.

BOTIME TË AUTORIT

1. “Puthje”, poezi, “Rilindja”, Prishtinë, 1974.
2. “Ecjet e viteve të mëdha”, poezi, “Jeta e Re”, Prishtinë 1995.
3. “Çamarrokët e Thepores”, poezi për fëmijë, “Shkëndija”, Prishtinë 1996.
4. “Muret”, poezi, “Jeta e Re”, Prishtinë, 1997.
5. “Morfologjia e dhembjes”, poezi, “Faik Konica”, Prishtinë, 2000
6. “Ai vjen nesër”, poezi, Qendra e Kulturës, Klubi letrar “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2007
7. “Letër nga mërgimi”, poezi, Klubi letrar “Fahri Fazliu” Kastriot, 2007
8. “Letër nga mërgimi 2 “ poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar, “Fahri Fazliu”, Kastriot 2007
9. “Udhëndarja”, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2008
10. “Thirrje e gjakut”, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar, “Fahri Fazliu” Kastriot 2008
11. “Asgjë sikur molla”, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2009.
12. “Vesa në lotin tim”, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar “Fahri Fazliu”, 2009,
13. “Puthja e gozhduar”, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2009.
14. “Kashelasha në vargje”, poezi për fëmijë, “Qendra e kulturës, Kastriot, 2009.
15. “Pema e bekuar”, E përkthyer, Rumani, 2010.

16. “Bajraktarët e vatanit”, poezi satirike, Klubi letrar, “Fahri Fazliu” Kastriot , 2010.
17. “Hijet e ndryshkura”, poezi,”Qendra e kulturës”, Kastriot,2010.
- 18.”Stuhi në Kutulishte”, poezi,”Qendra e kulturës”, Kastriot,2010.
19. “Posa ikte nata”, poezi, “Qendra e kulturës “, Kastriot,2010.
20. “Loja e myshqeve”, poezi,”Qendra e kulturës”, Kastriot,2010.
21. ”Lumëbardhi dhe gjëma”, poezi,”Qendra e kulturës”,Kastriot, 2010
22. “Metafora e heshtjes”, poezi, “Qendra e kulturës”,Kastriot, 2010
23. ”Hyji në Prekaz”, poezi,”Qendra e Kulturës”, Kastriot,2010.
24. ”Sinorët e hinores”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot 2010
25. ”Don Kishoti dhe Rosinanti”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2010
- 26.”Zjarri i dashurisë”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2010
27. ”Kur likenet vallëzojnë”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve-Kastriot, 2010
28. “Ditari në vargje”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2010
29. “Tingujt që nuk përfundojnë”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve –Kastriot, 2010.
30. “Shtegu i mallit”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve-Kastriot, 2010
31. ”Korniza e thyer””,Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, -Kastriot, 2010

32. “Zgjimi i gjëmës”, Poezi, Shoqata e Shkrimtareve- Kastriot, 2010
33. “Vallja mistike”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2010
34. ”Merre kodin”, Poezi për fëmijë, Shoqata e shkrimtarëve Kastriot, 2011
35. “ Letër atdheut” poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2011
36. “ Tejudkshmëria e shiut”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2011
37. “ Përtej teje”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2011
38. “Sa afër e sa larg” , poezi, Shoqata e shkrimtarëve- Kastriot, 2011
39. “Vallja e zanoreve”, Poezi , Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2011
40. “Ikja e eshtrave”, Poezi për të rritur, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2011
- 41.”Kalorësit e mjegullave”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve- Kastriot, 2012
42. “Hingëllimat e shiut”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot 2012
43. “Kur pemët i ndërrojnë këmishët”. Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
44. “Mirëmëngjes Imzot”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve – Kastriot, 2012
45. “Kafshimi i mikut”, Poezi satirike, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
46. “Atje tej maleve”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve , Kastriot-2012
47. “Heshtja që del në shesh,” Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot -2012

48. “Portat e shpresës”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot-2012
49. “Në dhomën time gjysmë të errët”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
50. “Kinse Lojë Shahu”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
51. “ Për çdo dekadë nga një baladë “, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve – Kastriot, 2012
52. “Fusha e mëllenjave”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve- Kastriot, 2012
53. “E kujt është kjo vetmi”, Poezi, Shoqate e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
54. “Mos pyet për adresën e lumit”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve – Kastriot, 2012
55. “ Stoli në parkun vjetër” Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
56. “Urori i stralltë”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve – Kastriot, 2012
57. “Po të mos ishte fjala”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve- Kastriot,2012
58. “Thyerja e urave”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve –Kastriot, 2012
59. “ Trokëllimat në gjumin e dallgëve”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
60. “ Në flokët e dëborës”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve –Kastriot, 2012
61. “Një grusht nostalgji”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2012
62. “ Kur filluan të flasin njerëzit”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve- Kastriot, 2012
63. “Kur stinët kapërcejnë fshehurazi”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve – Kastriot,2012

64. “ Lisi në rrënjët e veta” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve –Kastriot 2012
65. “Eca ecëm dhe do ecim”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve – Kastriot, 2012
66. “Fëmijët e erës”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve-Kastriot 2012
67. “ Çast në fund të stinës”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot-2012
68. “Si të flas me drurët”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2012
69. “ Më pëlqejnë mendimet e tua”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot , 2012
70. ”Andej dhe këndej kohës”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot , 2012
71. “Zëri i heshtjes”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2012
72. “Kush i lexoi letrat prej erës”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2012
73. “ Fluturimi i korbave në netët pa hënë”, prozë poetike, Shoqata e Shkrimtarëve –Kastriot, 2012
74. “Koha e ime dhe koha e jote”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot , 2012
- 75.” Diku te një baladë”, Poezi, Shoqate e Shkrimtarëve –Kastriot, 2012
76. “ Sonte çdo gjë po i përngjan lotëve”,Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve –Kastriot, 2012
- 77 “ Ky def prej hëne”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2012
- 78.“Pyesni zogjtë në ikje ”,Poezi , Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”- Kastriot 2013
- 79 “ Fërfërimë gjethesh”, Poezi, Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”, Kastriot- 2013

80. “Refrene yjesh”, Poezi, Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2013
81. “Te delta e mjellmave”, Poezi, Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”, Kastriot- 2013
82. “Rinjohja”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2013
83. “Diku në fund të një fillimi”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2013
84. “Mëkati i hijes”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-“Fahri Fazliu”Kastriot, 2013
85. “Një zog prej uji”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”- Kastriot,2013
86. “Asnjë fjalë nuk frymon”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014-
87. “Daullet e një nate”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot 2014
88. “Sytë e gurtë të erës”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
89. “Kur dehen perënditë” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot -2014
90. “Fjetëm njëqind shekuj” Prozë poetike, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot ,2014
91. “Kraçëllimat e natës”,Poezi, Shoqata e shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot, 2014
92. “Ndjekësit e enigmave”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot -2014
93. “Atdheu i paçmuar”Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-“ Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
94. “Psalm i harruar ”,Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”Kastriot 2014
95. “Për kë po bie moj kambanë”, Poezi Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot, 2014

96. “Mbi flokët e ullukëve”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
97. “Menatë vijnë lejlekë”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
98. “Loti i gotës së dehur” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
99. ” Stina asnjansë” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
100. “Dëneste bashkë me erën” Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
101. “Druri i pikëlluar”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
102. “ Një grusht dashuri” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
103. “Lëreni zërin tim” , poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
104. “Shi në qytetin tim” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
105. . “Si trenat e verbër ” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
106. “Zjarri i malli tim ” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
- 107 . “Kur teshtinë era ” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
108. “Mbi shpirtin e erës pagane ” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
109. “Nëpër gjymtyrët e mjegullave ” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
- 110”Ajo nuk erdhi sonte” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”- Prishtinë, 2015

111. “Një hënë e zhveshur”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
112. “Nëpër plasaritjet e mureve”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
113. “Mes telave gjembor ”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
114. “Të vizatosh një zog në mur”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
115. “Nuk flenë as kuajt e dehur” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
116. “Fluturojnë zogjtë e verbër ” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
117. “Një shi prej bryme” , Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
118. “Në prehrin e pemëve” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
119. “Zëri i largët i shiut ” , Poezi Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
120. “Yjet e ngrira të kujtesës ” , Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
121. “ Thirrmat e hijeve” , Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
122. “Dritaret e verbëta ” , Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
- 123 . “Përtej portave të mbyllura” , Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2016
124. “Malli i etjes” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2016
125. “Kur qajnë pemët ” , Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2016
126. “Të dielave në qytetin tim ” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2016

127. “ Nëpër brigjet e kujtesës”Poezi,
Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2016
128. “Rrugës qante një stërqok” , Poezi,
Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2016

PËRMBAJTJA

Një zë sazexhiu i thërret baladat	
Cikli i parë.....	11
Të fundosem në shpirtin e gotës.....	13
Një dorë njeriu i ledhatonte.....	14
Kur valon malli për nënën.....	15
Kah shkon kjo udhë qorre.....	16
Nëpër raftet e pluhurosura.....	17
Unë kthehem i verbër në atdhe.....	18
Duhet të presim edhe pak.....	19
Përtej brigjeve s'kemi lënë asnjë varkë.....	20
Do të ketë flutura të kaltra.....	21
Një zë sazexhiu i thërret baladat.....	22
Ishte aq afër meje.....	23
Shtëpia ime.....	24
Ose dëgjoheshin lehjet monotone.....	25
Isha pa takat e shikoja në zbrazëti.....	26
Një fjollë e zezë tymi.....	27
Pamje të llahtarshme	28
Shtrihen mbi gazetata e vjetra.....	29
Sa kam qejf tu përngjaj statujave.....	30
E lash borë e gjeta dimër.....	31
Noton mbi kujtesën e gjetheve.....	32
Nëpër mure lexojmë.....	33
Kurse mua nuk mund të më shkulin.....	34
Çatitë i kanë rrudhur fjalët.....	35
Mbi varrin e vetmuar të pemës.....	36
Sërish për varrin e hapur.....	37

Rrugës qanit një stërqok	
Cikli i dytë.....	39
I thërrasim shirat e kujtimeve.....	41
Edhe ashtu dukej i shkërmoqur.....	42
Kishte një formë tjetër.....	43
Posa i hapa dritaret e mbyllura.....	44
Desha të më bëhet nënë.....	45
Jashtë dëgjohej zëri i korbit.....	46
Kambanat u dëgjuan pak si vonë.....	47
Kështu e kanë njerëzit.....	49
Galoponi për ta zënë të pamundurën.....	50
I tërë trangu bie në tokë.....	51
Askush nuk fle në këto çaste.....	53
Treni i rregullt përherë ndalej.....	54
Një popull pa kujtesë.....	55
Nuk e pamë as pranverën.....	56
Një zë i fishkur mize.....	57
Nuk ulen më zogjtë.....	58
Me nga një gjysmë këmishe.....	59
Këndojnë edhe rrënjët.....	60
Rrugës qante një stërqok.....	61
Me një gërnetë varrtari i dehur.....	62
Po largohen edhe stërqokat e fundit	63
Kur kam ankth.....	64
Por ecjet kurrë nuk i ndalëm	65
Përkulet edhe flamuri.....	66
Çfarë do të bëja unë pa ty	67
Vetëm një copë e hidhur harrese.....	68
Kjo pushkë është jeta ime.....	69

Mbase në mua trokite dimri

Cikli i tretë.....	71
Nga shpirti i një varke.....	73
Kurse mjaullima e maces.....	74
Çastet e përjetuara të jetës.....	75
Ja kështu edhe ky soj njeriu.....	76
I kemi parë nëpër stacione.....	77
Nëse nuk i mbledh ngjethet e njoma.....	78
Mbase në mua trokite dimri.....	79
Kjo ecje u përngjan ecjeve.....	80
Ishte tepër vonë.....	82
I përngjan vajit të sazeve.....	83
Vetëm një kanjushe e verdhë.....	84
Dhe cili yll të përket ty.....	85
Të pata thënë.....	86
Në fillim s'kishte asgjë	87
Një ditë i ngjante ylberit.....	88
Qukapiku.....	89
Ky shi i verdh sonte s'paska të ndalur	90
S'shoh njeri të gjallë në rrugë.....	91
Mbylleshim në vetvete.....	92
Ai mbante në dorë dhe kujtesë	93

Katalogimi në botim – (CIP)

Biblioteka Kombëtare e Kosovës “Pjetër Bogdani”

821.18-1

Zaplluzha, Adem

 Rrugës qante një stërqok / Adem Zaplluzha.
– Prishtinë : “Trend”, 2016. – 109 f. ; 21 cm.

Shënime për autorin : f. 94-103

ISBN 978-9951-694-56-8